

N:o 124.

Af herr **G. F. Östberg**, om antagande af ändrade bestämmelser angående väghållningsbesväret på landet.

Då äfven vid innevarande riksdag åtskilliga motioner afgifvits rörande ordnandet af väghållningsbesväret på landet, anser jag mig böra förnya det af mig vid förra årets riksdag framställda förslaget i samma ämne. Jag har trott, att derigenom de väsentligaste bristerna i nu gällande bestämmelser skulle kunna undanrödjas utan inrättande af en dyrbar och under tunga former arbetande förvaltning, och får därför, under hänvisande till min motion vid 1890 års riksdag (n:o 165), vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte för sin del besluta följande bestämmelser angående väghållningsbesväret på landet:

Då ny vägdelening sker, skola de inom väghållningsdistriktet befintliga allmänna vägar till underhåll indelas på all i mantal satt jord, med undantag af äldre lotshemman, så länge de äro underkastade lotsningsskyldighet, äfvensom all annan jordbruksfastighet af minst 1,000 kronors taxeringsvärde, hvartill äfven hänföras staten eller menigheter tillhörande allmanningsskogar. Fördelningen emellan de väghållningsskyldige skall ske på grund af fastigheternas medeltaxeringsvärde under de sista tio åren,

innan vägdelningsförrättningen tager sin början. Önskar egare af afsides belägen fastighet blifva befriad från vägunderhåll emot skyldighet att i stället erlægga penningar att fördelas på öfriga väghållningsskyldige inom distriktet, eger konungens befallningshafvande efter desses hörande att derom bestämma äfvensom fastställa afgiften. Vid vägdelning kunna undantagas vägar, broar eller färjor för att underhållas genom medel, som inflyta genom vägskatt eller särskildt uttaxeras af de väghållningsskyldige.

Vägskatt i penningar skall erläggas för all annan fastighet än jordbruksfastighet af minst 1,000 kronors taxeringsvärde, för frälseränta för dess efter fem procent beräknade kapitalvärde samt för inkomst af bergsbruk, kalk- och stenbrott jemte dertill hörande verk, inrättningar och näringar, qvarnar, sågverk, fabriker och andra dylika för varors tillverkning eller förädling anlagda inrättningar, der inkomsten uppgår till minst 1,200 kronor och bevilling därför till staten erlægges. Denna vägskatt utgår för fastighet och frälseränta med 10 öre för hvarje 100 kronors taxeringsvärde och för inkomst med en procent af inkomstens uppskattningsbelopp. Vägskatten uppbäres länsvis och fördelas på de särskilda väghållningsdistrikten efter längden af de inom distrikten befintliga allmänna vägar. De medel, som tillfalla distrikten, skola förvaltas af genom sockneombud utsedda styrelser i enlighet med af konungens befallningshafvande fastställda reglementen och under konungens befallningshafvandes kontroll samt användas för underhåll af vid vägdelning undantagna vägar, broar och färjor, underhåll af nyanlagd väg, anbringande och underhåll af vägvisare, ny vägdelning, förvaltningskostnad, bekostnad af eller bidrag till vinterväghållningen samt, i mån af tillgång och för så vidt statsmedel ej dertill erhållas, anläggning af ny väg eller förbättring af gammal väg.

Ny vägdelning skall ske, då antingen de vägunderhållningsskyldiges flertal vid sammanträde inför häradsrätten förklara sig sådant önska eller konungens befallningshafvande anser ny vägdelning på grund af betyd-

ligare ojemnhet i väghållningsskyldighetens fördelning behöflig, och eger konungens befallningshafvande att förordna förrättningsman, hvaremot de väghållningsskyldige ega att inför häradsrätten utse gode män att vid förrättningen biträda.

Stockholm den 28 januari 1891.

G. F. Östberg.

N:o 125.

Af herr **J. Johansson** från Stockholm, om nedsättning i tullen å sammanmalet rågmjöl.

Jag har visserligen redan förut deltagit i en motion om upphäfvande eller åtminstone nedsättande af de tullsatser, som mest betunga den talrika och fattiga arbetarebefolkningen; men i fall innevarande riksdag icke bifaller deri föreslagna befogade och behöfliga lindringar, har jag härmed endast för ändamål att anhålla om en rättelse i den tullsättning å mjöl, som egde rum vid 1888 års riksdag.

Då jag vid 1887 års riksdagsdebatt i tullfrågorna ansåg, att införselstull å spanmål och mjöl möjligen skulle blifva Riksdagens beslut, varnade jag i sista stund, så godt jag förmådde, för åsättande af lika hög tull å nio å tio kronors varuvärde som å nitton å tjugu kronors. Hvetemjölets genomsnittspris var nemligen under 1887 19 kronor 50 öre för 100 kilogram och rågmjölets 9 kronor 50 öre för samma vikt. Invändningarne om svårigheten att skilja dessa båda mjölsorter åt besvarade jag med att hänvisa till 1880